

[Effersøe.]

at der bliver skudt en Del af dem. Men naar Ederfuglevarpene, som de kaldes, og i det hele taget Ederfuglen ikke rigtig kan trives paa Færøerne, skyldes det vel nok den Omstændighed, at den ikke trives, hvor Mennesker har Ophold, eller hvor den bliver efterstræbt, men kun paa meget af-sides liggende Pladser, f. Eks. visse Steder paa Grønland, hvor man for Resten siger, den er stærkt i Aftagende. Det vil vist ikke nytte noget, hvad man saa foretager med Hensyn til Ederfuglen. I Øjeblikket findes der enkelte Par her og der, og des-uden bygger den paa to smaa Holme, og den Indtægt, man kan have ved at tage Dunene, er temmelig ringe. Men naar jeg for mit Vedkommende — og det samme er Lagtingets Mening — holder paa Fredning af Ederfuglen, er det, fordi det er en smuk Fugl, der i alt Fald efter mit Skøn gør et overordentlig godt Indtryk i Landskabet og pryder Naturen. Jeg vil ikke paa nogen Maade have, at den skal udryddes.

Det ærede Medlem spurgte, hvorfor Svanen ikke var fredet hele Aaret. Ja, her maa jeg til en vis Grad give det ærede Medlem Ret. Men Meningen med den Fredning, der foreslaas, er, at den skal være fuldstændig fredet, idet den almindeligvis kommer til Færøerne paa sin Rejse Nord paa omkring Begyndelsen af Marts Maaned og vender tilbage om Efteraaret, opholder sig en ganske kort Tid paa Fjorde eller Indsøer og saa flyver videre. Man vil, at denne Fugl, som aldrig kan forudsættes at faa nogen Betydning for Færøerne som Vildt, skal være fredet, medens det, der nu fore-gaar, er, at saa snart man faar Øje paa en Flok Svaner, skynder man sig at faa Bøsserne frem, og saa er man efter dem. Saaledes har jeg gjort i mine unge Dage, og saadan gør vel nok de fleste. Det er at ønske, at dette hører op, og at man faar Forstaaelsen af, hvilken Værdi en saadan Fugl har, selv om den ikke kommer til at bygge hos os.

Saa er der Lomvien. Det er en Alke-fugl, en Fugl, der ligner Pingvinen, blot er mindre. Den har overordentlig stor Betydning, og jeg er derfor ked af, at dens Fredning bliver mindre effektiv end tidligere. Naar jeg desuagtet ikke kræver den Bestemmelse forandret, som giver en mindre effektiv Fredning, beror det paa, at jeg efter alle de Forhandlinger, der har fundet Sted, mener, at nu er Tidspunktet kommet til at faa fastlagt, i alt Fald i store Træk, hvorledes der skal for-

holdes med Fuglefangst og -jagt paa Færøerne, derunder henregnet de Afstande fra Fuglebjerge, hvori det er forbudt at skyde. Jeg vil befrygte, at hvis dette Lovforslag ikke bliver gennemført i Rigsdagen i Aar og maatte komme tilbage til Lagtinget, kunde det være, at Kaarene for Fuglene i Fuglebjergene blev ringere. Det kan ikke nægtes, at der, saaledes som jeg ogsaa henviste til i min første Tale, er stærke Interessesmodsætninger, idet de, der besidder Fuglepladserne, er interesserede i, at Jagten paa Havet ikke skal komme dem for nær ind paa Livet, medens den, der ingen Fugleplads ejer, ganske naturligt tænker som saa: det gælder for mig om at skyde saa meget som muligt — og ikke tænker paa at opretholde den faste Bestand i Fuglepladserne. At man virkelig gennem Tiderne har vogtet meget nøje paa at opretholde den faste Bestand, fremgaar af, at uagtet der gennem Aarhundreder ikke har været nogen Bestemmelser derom, har man alligevel ret godt kunnet opretholde den, idet man har haft faste Regler for de enkelte Pladser. De unge har faaet Besked af de gamle om, hvor mange Lomvier man kunde tage fra et bestemt Sted, og med hvor mange Aars Mellemrum man paa de bestemte Steder kunde drive Fangst. Der er altsaa hos dem, som er Besiddere af Fuglepladser, en større Interesse i at vedligeholde Fangsten, end der er hos alle og enhver. Men paa den anden Side er Stemningen for at udvide Jægerens Ret meget stærk paa Færøerne, og jeg vil derfor nødig have, at vi atter skulde i Lag med det Spørgsmaal i Lagtinget. Jeg frygter for, at efterhaanden som man arbejder med det, skal Vilkaarrene for Fuglefyldbesidderne blive ringere og ringere, og jeg vil være meget betænkelig, hvis man hernede skrider i alt Fald synderligt ind mod Bestemmelserne angaaende noget saa specielt som Jagten paa Færøerne.

Josiassen: Saavel den højtærede Minister som det ærede Medlem for 7de Kreds (Effersøe) har besvaret Spørgsmaalet, hvorfor man vil forbyde Søndagsjagt, men deres Grunde var jo vidt forskellige. Den højtærede Minister sagde, at det, man skulde vogte sig for, var Skamskydning. Jeg erkender fuldt ud, at noget af det mest afskyelige Dyrplageri er Skamskydning. Men Skamskydning kan ogsaa finde Sted udenfor Søn- og Helligdage, desværre, og navnlig forøves det ikke saa sjældent af Krybskytter, saa helt let er det ikke at